

ת"ד 5993/05/14 - מדינת ישראל נגד אליהו חסון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 5993-05-14 מדינת ישראל נ' חסון
בפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אליהו חסון - ע"י עו"ד דוד גולן ודימה
קריביצקי

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אי ציות לתמרור 302 וגרם חבלה של ממש וכן עבירה של נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש. הנאשם כפר במיוחס לו. על פי האמור בכתב האישום נהג הנאשם רכב פרטי בת"א ברחוב וילסון מדרום לצפון והתקרב לצומת עם רחוב לינקולן (להלן: "הצומת"). בצומת מוצבים בכיוון נסיעת הנאשם 2 תמרורי 302 ("עצור ותן זכות קדימה.."). אותה שעה נהג באופנוע ממערב למזרח, על רחוב לינקולן, הנפגע מר רמי לבנה (להלן: "הנפגע"). על פי הנטען בכתב האישום נהג הנאשם בקלות ראש בעת שנכנס לצומת מבלי לתת זכות קדימה לרכב הנפגע וכתוצאה מכך התנגש רכב הנפגע ברכב הנאשם. בעקבות זאת, נחבל הנפגע חבלות של ממש (שברים ואשפוז).

2. במסגרת פרשת התביעה העידו הנפגע, מר אמיר שינבויים (להלן: "העד הנייטרלי"), הבוחן מר בני פרידמן והשוטרת ג'ני בליי שהגיעה לזירת התאונה. בהסכמה, הוגשו לבית המשפט הודעת הנאשם שנגבתה על ידי הבוחן מר דן בירס וכן תעודות רפואיות בעניינו של הנפגע. הנאשם העיד לעצמו במסגרת פרשת ההגנה.

דין והכרעה

3. לאחר ששמעתי את עדויות העדים ועיינתי במסמכים שהוגשו לי מצאתי מקום להעדיף את גרסתו של הנאשם

באשר לנסיבות קרות התאונה על פני גרסאות יתר עדי התביעה. בהתאם, אני קובע, מן הטעמים שיפורטו להלן, כי יש לזכות את הנאשם מן העבירות המיוחסות לו.

4. אפתח בניתוח עדותם של עדי התביעה בהיבט של משקל וקבילות.

4.1 העד הניטרלי העיד ביום 19.2.15. על פי גרסתו, עמד העד על המדרכה ושוחח בטלפון כשגבו לכביש. לגרסתו, ראה את מכונית הנאשם נוסעת ופוגעת באופנוע "ולקחה אותו כמה מטרים" (ע' 3 ש' 24-25). לדבריו, האופנוע של הנפגע הגיע מימינו של רכב הנאשם (ע' 4 ש' 3-4). **בחקירה נגדית הטעים העד הניטרלי כי ראה את רכב הנאשם "עוד לפני התאונה מגיע, חולף על פניי ואז שמעתי את ההתנגשות וסובבתי את ראשי"** (ע' 4 ש' 10-11). לצד אמירה זו אישר העד כי אמר בהודעה במשטרה שראה רק את רגע ההתנגשות (ע' 4 ש' 23-24). העד טען באותה נשימה כי ראה את הרכב **"בשניות של נסיעה לפני ההתנגשות"** (ע' 4 ש' 25-26). לדבריו **"אני בטוח ללא צל של ספק שההונדה הייתה בנסיעה"** (ע' 4 ש' 28). ביחס לנקודת האימפקט בעת התאונה טען עד זה כי רכב הנאשם **"פשוט הרים אותו. נקודת המגע בין הרכבים הייתה עם כל החזית של הרכב. כל חזית הרכב נכנסה לדופן האופנוע"** (ע' 5 ש' 9-10). עיון במכלול חומר הראיות והשוואתו לגרסה זו מעוררת קשיים ממשיים לתת לעדות זו משקל. ראשית, לא ברור כיצד מתיישבים חלקיה השונים של גרסת העד הניטרלי לכלל מסכת קוהרנטית וברורה. מצד אחד, העד הניטרלי מאשר את גרסתו במשטרה ולפיה ראה רק את רגע ההתנגשות ומצד שני טוען בפה מלא כי ראה את רכב הנאשם נוסע כברת דרך מסוימת עד להתנגשות עם האופנוע. כמו כן, לא ברור כיצד מתיישבת גרסת העד בדבר קיומה של נקודת מגע בין כלי הרכב **"עם כל החזית של הרכב"** בשעה שהן הנאשם והן הנפגע אינם חולקים למעשה כי האימפקט היה בחלקו הימני קדמי של רכב הנאשם (לגרסת הנפגע ר' ע' 10 ש' 8-9; לגרסת הנאשם ר' הודעתו במשטרה בש' 9) נוכח קשיים אלה בעדותו של העד הניטרלי אני סבור כי הגם שמדובר בעד שאינו נוגע לעניין, יש לתת לעדותו משקל נמוך ביותר.

4.2 עדת התביעה ג'ני בליי. עדה זו תחקרה או תשאלה את הנאשם בזירת התאונה. אין חולק כי לתשאל זה לא קדמה אזהרה כדין או הודעה בדבר זכויותיו של הנאשם ועל פי האמור בעפ"ת (ת"א) 37478-05-15 **אֶלֶה בוגוסלבסקי נ' מדינת ישראל** (28.5.15) מדובר בראיה שאינה קבילה. גם אם היה מקום לקבוע בנסיבות מקרה זה כי אין מדובר בראיה פסולה הרי שבשים לב להסתייגויותיו הקשות של הנאשם מתוכן רישום הדברים שרשמה עדת התביעה לכאורה מפיו ובאין כל חתימה על התרשמות או אינדיקציה אחרת לכך שהנאשם עיין בתרשומת והוא מאשר כי היא משקפת את דבריו לשוטרת, אינני סבור כי ניתן לייחס משקל רב לגרסה הרשומה במסמך שהוגש באמצעות עדה זו. לא נעלם מעיני כי גם ראיות שאינן קבילות עשויות לשמש לצורך עימות הנאשם בחקירה נגדית על דוכן העדים (ראו לעניין זה: ת"פ (ת"א) 156/85 **מדינת ישראל נ' דן אורלוב**, פ"ד תשמ"ח (1) 167). בענייננו הכחיש הנאשם מכל

וכל את מה שנרשם לפי הנטען מפיו על ידי עדה ועימות עם דבריו שנרשמו לא הוביל לשינוי בעמדתו של הנאשם בחקירה הנגדית.

4.3 הבוחן בני פרידמן. עד זה ערך פעולות בוחנות בתיק כ"תיק הצמדה". בחקירה נגדית עומת עד זה עם גרסת הנאשם לפיה עלה בידו להשלים את חצייתו של רחוב קרליבך כמעט באופן מלא וכאשר הגיע לקראת סיום חציית הצומת נאלץ לעצור את רכבו לפני מעבר חצייה למשך מספר שניות ואז, בהיותו סטטי, הגיע הנפגע והתנגש ברכבו. בוחן התנועה ציין כי הוא מסיק מקיומה של שריטה על הרצפה שבה הבחין **בתמונה** כי רכב הנאשם **"היה בתנועה או לקראת סוף העצירה"**. כמו כן, ציין העד כי הוא אומד "בסבירות של 75%" את האפשרות שמכך שהטמבון של רכב הנאשם נעקר לכיוון החזית הרכב היה בתנועה ולא בעצירה". העד הודה עם זאת כי לא בדק את הנזקים ברכב ולא ביצע התאמת נזקים. הפכתי והפכתי בתשובותיו של עד זה אך לא מצאתי מנוס מן המסקנה כי אינני יכול לקבל תשובות אלה. ראשית, לא ברור כיצד הסיק העד מעיון בתמונה שצולמה - להבדיל מביקור בשטח - כי שריטה מסוימת הקיימת על הכביש יש בה כדי להעיד על היות הנאשם בתנועה עובר לתאונה. לא ברור מתשובות העד כיצד עלה בידו לשייך את אותה "שריטה" לרכב הנאשם בשעה שלדבריו כלל לא בדק את רכב הנאשם ולא ביצע התאמות נזקים. גם התשובה לפיה מסיק העד כי רכב הנאשם היה בתנועה על יסוד אופי הנזק שנגרם מבלי שכלל בדק את הרכב ובלי שיש בידו לשייך את הפגיעה ברכב עליה הוא נסמך לצורך מסקנתו לאירוע התאונה, שכן העד הודה כי לא ביצע התאמת נזקים, רחוקה מאוד מלשכנע. בנסיבות אלה אינני סבור כי ניתן לקבוע על יסוד דבריו של עד זה כי רכב הנאשם אכן היה בתנועה עובר לתאונה.

4.4 עדות הנפגע. הנפגע העיד במסגרת פרשת התביעה. במסגרת עדותו טען הנפגע דברים והיפוכם כמעט באותה נשימה. מחד גיסא, טען כי **"בצומת של לינקולן עם וילסון הגיח ההונדה משמאלי, מכיוון וילסון. הוא הגיח די מהר. לא הספקתי לבלום..."** (ע' 8 ש' 11-12). עוד אמר הנפגע כי לאחר שהאופנוע נתקל ברכב הנאשם **"הוא בלם לאחר התאונה ואני עפתי"** (ע' 8 ש' 26-27). משמע, רכב הנאשם היה בתנועה עובר לתאונה. לצד דברים אלה אמר הנפגע כי **".. ראיתי אותו עומד מולי ולא יכולתי לעצור. איני יודע אם הוא היה בתנועה או לא עובר לתאונה. הוא חסם לי את המסלול"** (ע' 8 ש' 22-24). מדברים אלה עולה כי העד אינו יכול לומר שום נתון עובדתי ברור ביחס למצבו של רכב הנאשם עובר לתאונה. כאשר נשאל העד ביחס לפשר הסתירה בדבריו ואמר: **ש. מדוע אמרת שהרכב עמד ואח"כ שהרכב היה בתנועה? ת. לא יודע למה"** (ע' 10 ש' 6-7). בהמשך נשאל הנפגע שוב: **ש. אם הסקת מסקנה שהוא כנראה הצליח לעבור את כלי הרכב שהגיעו מיהודה הלוי, מהיכן הסקת מסקנה שהרכב היה בתנועה? ת. ראיתי אותו בתנועה. ראיתי שהוא בא מולי.** " (ע' 10 ש' 17-18). אשר לנקודה בצומת בה אירעה ההתנגשות בין כלי הרכב טען הנפגע כי הדבר היה במסלול השמאלי מכיוון נסיעתו ולא במסלול הימני, כפי שטען הנאשם (**"אם הוא עמד לפני מעבר החצייה הוא לפני המסלול הימני בוילסון ואני פגשתי בו במסלול**

השמאלי. " (ע' 9 ש' 11-12). טענה זו אין בידי לקבל שכן הן מן התמונות שצילם הנאשם לאחר התאונה ולפני הזזת כלי הרכב והן מתסריט הבוחן עולה כי הפיזור של הנוזלים מכלי הרכב היה סמוך למעבר החצייה היינו בנתיב הימני מכיוון נסיעת הנפגע. אין כל היגיון בגרסת הנפגע לפיה האימפקט היה בנתיב השמאלי מכיוון נסיעתו ואילו נוזלי כלי הרכב מצאו בדרך עלומה ומסתורית את דרכם אל עבר המסלול הימני. ניתן לסכם ולומר כי הגם שאני מאמין לנפגע כי ראה מה שהעיד שראה הרי שגרסתו ביחס למיקום התאונה בצומת אינו יכול להתקבל בהיותו סותר בעליל את יתר הראיות בעניין זה. כמו כן, קיים קושי ממשי לקבל את גרסתו בעניין היות רכב הנאשם דינאמי עובר לתאונה משעה שהנפגע העיד בהגינות רבה גם כי **"איני יודע אם הוא היה בתנועה או לא עובר לתאונה"**.

5. הנה כי כן, ניתוח מדוקדק של עדויות עדי התביעה מעלה קושי ממשי לקבוע על פי עדויות אלה ממצאים ברורים בעניין אופן התרחשותה המדויק של התאונה. לעומת זאת, מצאתי כי עדות הנאשם תואמת את גרסתו בהודעה במשטרה. עדותו הותירה רושם קוהרנטי, חיובי ואמין. הנאשם העיד, בתמצית, כי עצר בתמרור 302 בכניסה לצומת ולאחר מכן חצה את הצומת וחלף על פני 3 מסלולים (2 מסלולים בכיוון הנסיעה ממזרח למערב ומסלול שלישי בכיוון מערב למזרח). כאשר הגיע למסלול הרביעי, עצר את רכבו על מנת לאפשר להולכי רגל לחצות את מעבר החצייה בבטחה והמתין, סטטי, סמוך למעבר החצייה כ-15 שניות ובכל מקרה מספר שניות עד להגעת אופנוע הנפגע וקרות התאונה בעת שהאופנוע פגע בחלק הימני קדמי של רכבו. במסגרת הודעת הנאשם במשטרה הגיש הנאשם לחוקר המשטרה תמונות של המקום וציין כי על הנתיב בו עמד חנו אותה עת מכוניות שייתכן והסתירו חלק משדה הראייה. גרסת הנאשם לא נסתרה בחקירה נגדית. אכן, במסגרת עדותו טען הנאשם, **לכאורה לראשונה**, כי חלף על פני המסלול השלישי (ממערב למזרח) בצומת תוך התבוננות לכיוון מערב לראות אם מגיעים כלי רכב ולא אמר דברים אלה בחקירה במשטרה אולם עיון מדוקדק בחקירה במשטרה מלמד כי אין אלה פני הדברים. הנאשם ציין בחקירה במשטרה **"כשרחוב לינקולן התפנה בחלקו השני של הצומת המשכתי בנסיעה ישר עד שהגעתי למעבר חצייה להולכי רגל"** (ש' 6-7). אמנם, הנאשם לא אמר "ברחל ביתך הקטנה" כי התבונן לכיוון מערב לוודא כי אין כלי רכב חוצים לפני שהמשיך הלאה בחציית הצומת אולם מן המשפט המצוטט עולה בבירור כי הוא וידא כי הצומת פנוי לפני שהמשיך בנסיעה עד עצירת רכבו לפני מעבר החצייה. גרסה זו תואמת גם את מיקומם של נוזלי כלי הרכב במפורט בתשריט שערך הבוחן בני פרידמן וכעולה מן התמונות שצילם הנאשם עצמו אשר אין חולק כי צולמו לפני הזזת כלי הרכב.

6. האם אופן התנהלותו האמור של הנאשם מהווה אי ציות לתמרור 302 או נהיגה בקלות ראש? סבורני כי התשובה לכך שלילית. על מנת להמחיש את עמדתי ראוי לבחון מה היו החלופות שעמדו בפני הנאשם בעת חציית הצומת. לכאורה, עמדו בפני הנאשם דרכי הפעולה הבאות: **א.** הוא היה יכול להמתין עד שהצומת כולו מתפנה מכלי רכב וגם מעבר החצייה מתפנה אף הוא מהולכי רגל ורק אז להיכנס לצומת ולהשלים את חצייתו. הקושי בחלופה זו הוא שהיא אינה מעשית בעליל. לנאשם אין כל דרך לדעת, גם אם יוודא כי אינו מפריע לתנועה החוצה את הצומת בכיוונים

מזרח - מערב, אם בעת שיגיע למעבר החצייה לא יהיה במקום הולכת/רגל שירצו לחצות בבטחה והנאשם יידרש, על פי דין, לאפשר להם זאת ובכך להפוך את עצמו, על פי גרסתו, חשוף לפגיעת כלי רכב המגיעים ממערב למזרח על רחוב לינקולן. ב. הנאשם היה יכול לעצור את רכבו סמוך לאי התנועה במרכז הצומת, להמתין עד שלא יפריע לתנועה החוצה ממערב למזרח ורק אז יחצה. הקושי ביישום חלופה זו אינו שונה מן הקושי ביישום החלופה הראשונה. הולכי רגל הם דבר דינאמי ובלתי צפוי. לא מן הנמנע כי גם אם הנאשם יודא כי הוא רשאי להשלים את חציית הצומת הוא עדיין עשוי להיתקל בהולך רגל שחשקה נפשו דווקא באותם רגעים לחצות את מעבר החצייה. במקרה כזה, שוב הופך רכב הנאשם חשוף לתאונה מצד כלי רכב המגיעים ממערב למזרח. יתרה מזו, גם אם נניח כי הנאשם יכול היה לחכות לצד אי התנועה במרכז הצומת עד לפינוי מעבר החצייה, אין כל ודאות כי במצב כזה לא תקרה תאונה אחרת והפעם עם אחד מכלי הרכב החוצים את הצומת בכיוונים מערב מזרח ולהפך. קיצורו של דבר, דומה כי כל דרך פעולה חלופית בה היה הנאשם נוקט על מנת למנוע את התאונה לא הייתה מונעת אותה בהכרח ולא עוד אלא שלפי אחת הדרכים שהצגתי, היה הנאשם יוצר סיכון לקרות תאונה אחרת והפעם במרכז הצומת ולא בסופו. בהינתן כל אלה, אינני סבור כי ניתן לקבוע כי הנאשם אחראי לתאונה עקב כך שלא ציית לתמרור 302. ראינו כי הנאשם ציית לתמרור, חצה בזירות את מרבית המסלולים בצומת. למעשה, ניתן לומר כי אילו לא היה הנאשם נדרש להמתין עד לחציית הולכי הרגל בעודו נמצא על המסלול הרביעי בצומת, ספק גדול אם הייתה נגרמת התאונה כפי שאירעה. לא ניתן לקבוע בנסיבות הללו כי נפל דופי באופן נהיגתו של הנאשם ועל כן אני מזכה אותו מן המיוחס לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, 17 יוני 2015, במעמד הצדדים